

Forslag

til

Lov om mærkning og skiltning med pris m. v.

Fremsat den 3. marts 1977 af *handelsministeren*.

Kapitel 1.

Pris og mængde.

§ 1. Den, der erhvervsmæssigt udbyder varer i detailsalg, skal ved mærkning, skiltning eller på anden måde tydeligt give oplysninger om pris iberegnet moms og andre afgifter for den udbudte vare eller vareenhed.

§ 2. Såfremt varerne udbydes i detailsalg med oplysning om, at købesummen kan betales i afdrag, skal der på samme måde som foreskrevet i § 1 gives oplysninger om kontantprisen, den samlede købesum herunder rentebeløb og alle andre tillæg, udbetalingen, samt de enkelte afdrags størrelse, antal og forfaldstid.

§ 3. § 1 gælder ikke for salg af antikviteter og kunst samt ved auktionssalg.

Stk. 2. For brugte varer finder § 1 og § 2 kun anvendelse i det omfang, monopoltilsynet bestemmer.

Stk. 3. Monopoltilsynet kan undtage varer, salgsformer, erhvervsområder eller enkelte virksomheder fra bestemmelserne i § 1 og § 2.

§ 4. Monopoltilsynet kan fastsætte regler om, at den, der erhvervsmæssigt udfører tjenesteydelser, ved skiltning eller på anden måde tydeligt i nærmere fastsat omfang skal give oplysning om ydelseernes pris og oplysning om mængden af varer, som indgår i ydelserne.

§ 5. Når der ved annoncering eller på anden måde i reklamer over for forbrugeren gives oplysning om pris for varer eller ydel-

Handelsmin., j. nr. 229-1-1975.

ser, skal oplysningerne opfylde kravene i § 1 og § 2, samt de i medfør af loven fastsatte regler.

Stk. 2. Såfremt en fabrikant, importør eller grossist i annoncer, i reklamer eller på anden måde foreslår en pris for videresalg til forbrugeren, skal det udtrykkeligt angives, at prisen er vejledende.

§ 6. Monopoltilsynet kan fastsætte nærmere regler for den fremgangsmåde, som skal følges ved meddelelse af prisoplysninger.

§ 7. Monopoltilsynet kan fastsætte regler om, at bestemte varer i detailsalg kun må udbydes til salg i foreskrevne enheder i henseende til tal, mål eller vægt, og regler om klassificering, sortering o. lign.

Stk. 2. Inden for vareområder, der har betydning i det daglige forbrug og, hvor det må antages at være af særlig betydning som prisvejledning for forbrugerne, kan monopoltilsynet fastsætte regler om, at der på samme måde som efter § 1 skal gives oplysning om prisen pr. enhed efter sædvanlig anvendt mål eller vægt for varer af den pågældende art.

§ 8. Monopoltilsynet kan fastsætte regler om, at færdigpakkede detailsalgsvareer skal forsynes med oplysning om pakningens nettomængde.

§ 9. Forinden der udfærdiges regler efter loven, skal monopoltilsynet forhandle med repræsentanter for forbrugerne og vedkommende erhvervsorganisationer.

Stk. 2. De af monopoltilsynet i henhold til

loven fastsatte regler bekendtgøres i „Statstidende“.

§ 10. Monopoltilsynet påser, at loven og de regler, der er fastsat efter loven, overholdes.

§ 11. Med hensyn til beføjelser for monopoltilsynet til at kræve oplysninger m. v. og med hensyn til klage over tilsynets afgørelser finder reglerne i § 15, jfr. § 20, og § 18 i lov om tilsyn med monopoler og konkurrencebegrænsninger, tilsvarende anvendelse.

Kapitel 2.

Straf.

§ 12. Den, der undlader at give oplysninger eller giver mangelfulde eller urigtige oplysninger om forhold, om hvilke han efter § 1, § 2 eller § 5 har pligt til at give oplysning, straffes med bøde, medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Stk. 2. I regler, der fastsættes af monopoltilsynet efter loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af disse.

Stk. 3. Er oplysninger, der skal gives ifølge regler efter § 7, stk. 2, og § 8 påført af eller hidrører de fra fabrikant, importør eller grossist, straffes denne med bøde, såfremt oplysningerne er mangelfulde eller urigtige.

Stk. 4. Den, som om forhold, der er omfattet af loven, giver monopoltilsynet urigtige eller vildledende oplysninger, straffes

med bøde eller hæfte, medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Stk. 5. Er overtrædelsen begået af et aktieselskab, anpartsselskab, andelselskab eller lignende, kan bødeansvar pålægges virksomheden som sådan.

Kapitel 3.

Ikrafttrædelse m. v.

§ 13. Loven træder i kraft den 1. juni 1977.

Stk. 2. § 11, stk. 2 og 3, og § 12 i lov nr. 59 af 15. februar 1974 om priser og avancer ophæves.

Stk. 3. I § 10, stk. 1, i lov nr. 297 af 14. juni 1974 om markedsføring udgår ordene: „at bestemte varer i detailsalg (salg til forbruger) kun må sælges eller udbydes til salg i foreskrevne enheder i henseende til tal, mål eller vægt eller med en på varen eller dens indpakning anbragt angivelse af tal, mål eller vægt, samt“.

Stk. 4. Bestemmelser om mærkning og skiltning med pris og om mængdeangivelser på pakninger, som er fastsat i henhold til § 11, stk. 2 og 3, og § 12 i lov nr. 59 af 15. februar 1974 eller opretholdt ved denne lovs § 17, stk. 3, forbliver i kraft, indtil de ophæves. Overtrædelse af bestemmelserne straffes med bøde. § 12, stk. 5, finder tilsvarende anvendelse.

§ 14. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget.

Lovforslaget tilsigter at støtte forbrugernes muligheder for at bedømme priser.

Det har vist sig især i de senere år, at der er et udtalt behov for forbedring af forbrugernes orienterings- og vurderingsmuligheder med hensyn til prisen for varer og tjenesteydelser. Flere lande f. eks. Vest-Tyskland og Belgien har gennemført generelle regler om prismærkning og -skiltning fortrinsvis med hensyn til varer, men i et vist omfang også med hensyn til tjenesteydelser. Der er alt i alt en stigende tendens til at gennemføre foranstaltninger med henblik på at lette forbrugernes mulighed for

at foretage sammenligning af udbudte varer og tjenesteydelser.

Forbrugerkommissionen udtog efter en fra folketinget gennem handelsministeren modtagen henstilling problemerne om mærkning, skiltning m. v. for forbrugsvarer til særskilt behandling og afgav i januar 1971 en første betænkning, som indeholder et af et kommissionsflertal udarbejdet udkast til lov om mærkning, skiltning m. v. Siden 1971 er der gennemført en række love med forbrugerbeskyttende sigte, som indeholder elementer, der indgår i forbrugerkommissionens forslag til mærkningslov.

Således kan nævnes levnedsmiddeloven af 6. juni 1973 og markedsføringsloven af 14. juni 1974.

Den nytilkomne lovgivning har måttet indgå i overvejelserne ved udarbejdelsen af nærværende lovforslag, som i øvrigt afviger på en række punkter fra forbrugerkommissionens flertalsudkast.

I den gældende monopol- og prislovgivning er indeholdt bemyndigelsesregler vedrørende mærkning og skiltning m. v. med pris og mængde. Bestemmelserne, som fastsættes og administreres af monopoltilsynet, har hjemmel i monopolloven og pris- og avanceloven af 15. februar 1974. Begge love bygger således på, at monopoltilsynet skal tage selvstændige initiativer, for pris- og avancelovens vedkommende, inden for rammerne af de hensyn, som tilsynet skal tilgodese ved administrationen af denne lov og for monopollovens vedkommende i de tilfælde, hvor der foreligger en konkurrencebegrænsning i lovens forstand. Regeringen finder at fremfor at udbygge de bestående regler i den gældende lovgivning, er det at foretrække at fastsætte et obligatorisk prismærknings- og skiltningsprincip ved en særlig lov med undtagelser og dispensationsmuligheder suppleret med bemyndigelsesregler og således, at administrationen også af denne lov foretages af monopoltilsynet.

Pris- og monopollovgivningen bygger på den forudsætning, at den indbyrdes frie konkurrence mellem de erhvervsdrivende under en fri markedsøkonomi tjener til at sikre, at der udbydes de varer m. v., som forbrugerne ønsker, og at dette sker til de lavest mulige omkostninger. En lovgivning om prismærkning og -skiltning m. v. har til formål at sikre, at dette realiseres i praksis derved, at forbrugeren sættes i stand til at vælge fornuftigt, dvs. ud fra egne behov og foreliggende tilbud er i stand til at vurdere og afveje, hvor det mest fordelagtige indkøb kan finde sted.

Det stærkt differentierende vareudbud, den stigende udbredelse af mærkevarer, andre færdigpakkede produkter, der pakkes i mængder, der ikke står i noget simpelt forhold til hinanden, har gjort det vanskeligt for forbrugerne at orientere sig om forskelle i salgsmængder og i pris.

På denne baggrund stilles der forslag om en obligatorisk prismærkning og -skiltning af varer i detail-salg til afløsning af pris- og avancelovens regler om bemyndigelse for monopoltilsynet til at fastsætte sådanne bestemmelser. Der fastsættes en pligt til åben prismærkning, således at den grundlæggende pligt til mærkning fastslås i selve loven, og udfyldes af nærmere regler om fremgangsmåden ved mærkningen udarbejdet af monopoltilsynet, der endvidere bemyndiges til at udvide loven til også at om-

fatte tjenesteydelser og til at fastsætte regler, som yderligere skal medvirke til at gøre markedet genomsigtigt, herunder regler om kvantumsstandardisering, enhedsprismærkning og nettoindholdsmærkning.

Lovforslagets regler og de regler, som monopoltilsynet bemyndiges til at udfærdige, vil i forskelligt omfang belaste erhvervslivet, og det forudsættes, at tilsynet såvel ved lovens administration som ved udnyttelsen af bemyndigelserne, herunder også dispensationshjemlen, tager hensyn til, at bestemmelserne bør praktiseres således, at de giver mindst mulig besvær for de handlende.

Ved gennemførelsen af lovforslaget bliver væsentlige mærkningsbestemmelser obligatoriske, ligesom det må forudsættes, at bemyndigelsesbestemmelserne vil blive udnyttet i større omfang end de bemyndigelsesbestemmelser, som findes i den gældende prislovgivning. Dette indebærer en betydelig forøgelse af arbejdet i monopoltilsynet, og det skønnes nødvendigt, at der oprettes et særligt kontor til at administrere mærkningsloven. Der må følgelig oprettes en stilling som kontorchef, 4 stillinger som akademisk medarbejder og 3 stillinger som kontorfunktionær, ligesom der skønnes at være behov for ansættelse af yderligere 5 rejseinspektører. En udvidelse af monopoltilsynets publikationsvirksomhed vil også blive nødvendig. Merudgifterne herunder til tjenesterejser til de 5 inspektører vil på årsbasis andrage ca. 1,6 mill. kr.

Til § 1.

Ved at fastslå, at varer, der erhvervsmæssigt udbydes i dealsalg, skal forsynes med prisoplysninger, er det obligatoriske mærknings- og skiltningsprincip knæsat. Dette indebærer, at de handlende efter lovens ikrafttræden har pligt til at gennemføre åben prismærkning, og at de vil kunne straffes, hvis de udbyder varer uden prismærkning.

Lovens formål er at tilgodese købere af varer til personligt brug, og mærknings- og skiltningspligten omfatter derfor ikke forretninger, som henvender sig til købere, som skal anvende varerne i deres erhverv. Pligten til mærkning og skiltning er således med hensyn til området sammenfaldende med bestemmelsen i § 17, stk. 11, i bekendtgørelse af lov om almindelig omsætningsafgift (merværdiafgift) af 1. juli 1975, som foreskriver pligt til i prisskilte, annoncer og prislister o. lign., der henvender sig til private forbrugere at angive priser indbefattet afgift.

Betegnelsen varer skal forstås i overensstemmelse med almindelig sædvane. Varer omfatter således

ikke fast ejendom, hvorved dog bemærkes, at typehuse, sommerhuse o. lign. efter omstændighederne kan anses som varer.

Varer omfatter såvel dansk fremstilling som importerede varer. Såfremt der opstår væsentlige problemer med mærkning og skiltning for importerede varer, forudsættes det, at monopoltilsynet ved anvendelsen af undtagelsesbestemmelsen i § 3, stk. 3, tager hensyn hertil.

Bestemmelsen omfatter varer, der ligger fremme i butik, forretningslokale eller andre lokaler, hvor forbrugeren har almindelig adgang til at besigtige varerne samt varer, der udbydes til salg uden for butikken eller forretningslokalet. Varer, som udstilles på udstillinger, hvor der kan afgives ordrer, falder også ind under loven, medmindre udstillingen alene henvender sig til erhvervsdrivende. Varer i lagerlokaler vil normalt falde uden for mærkningsområdet, idet varer her endnu ikke er udbudt til salg, og forbrugeren oftest ikke har almindelig adgang til sådanne lokaler.

Med hensyn til butiks- eller udstillingsvinduer må gælde, at mærkning eller skiltning for de dér udstillede varer skal være anbragt således, at den er synlig og let læselig for den, der står uden for vinduet.

Det vil ikke kunne kræves, at hver enkelt vare prismærkes, men mærkning og skiltning må på den anden side være udformet og anbragt klart og let tilgængeligt, så forbrugeren ikke lades i tvivl om, hvad den enkelte vare koster. Det må imidlertid forudses, at der kan være behov for særlige regler for forskellige butikstyper, for forskellige måder at udbyde varen på, f. eks. tilbudsvare, og eventuelt for specielle varearter, hvilket vil indgå i overvejelserne i monopoltilsynet ved udarbejdelsen af de nødvendige retningslinjer.

Såfremt varen udbydes i vægt, meter- eller rummål eller i et vist stykantal eller lignende, må prisangivelsen angå den enhed af varen, i hvilken den udbydes.

Ved ordene „på anden måde tydeligt“ må forstås, at mærkningen eller skiltningen skal være umiddelbart synlig for forbrugeren. Dette er dog ikke ensbetydende med, at de handlende ikke i et vist omfang kan følge almindeligt anerkendte sædvaner. I boghandler er det således almindeligt, at bøger, som er fremlagt til salg i forretningen, er mærket med pris på indersiden af omslaget. For bøger, der udstilles i butiksvinduer, udhængsskabe eller monretr, skal der imidlertid foretages tydelig skiltning. Denne og de inden for en lang række andre brancher gældende kutymen med hensyn til prismærkning må imidlertid ændres, såfremt en effektiv gennemfø-

relse af lovens principper nødvendiggør en mere iøjnefaldende mærkning eller skiltning.

Til § 2.

For så vidt angår alle tilbud om køb på kredit, hvor købesummen skal betales i afdrag, indfører bestemmelsen obligatorisk prismærkning og -skiltning med afdragsvilkårene. Den omfatter således enhver form for salg, hvorved købesummen skal betales i afdrag. Køb „på almindelig konto“ f. eks. i stormagasiner vil i almindelighed ikke være omfattet af § 2, idet en sådan konto ikke er genstandsbestemt. Derimod vil udbydning til salg af varer (ofte varige forbrugsgoder), hvor der tilbydes afdragsvilkår, f. eks. en 10-måneders konto, være omfattet af bestemmelsen.

Principielt alle varer således som omtalt i bemærkningerne til § 1 omfattes af bestemmelsen uanset varens pris. Ordene „på samme måde som foreskrevet i § 1“ indebærer, at der også inden for denne bestemmelses område må udarbejdes nærmere retningslinjer af monopoltilsynet. Som eksempel på sådan vejledning, som i særdeleshed er fornøden i tilfælde, hvor købesummen kan betales i afdrag, kan henvises til de fyldige kommentarer, som tilsynet udarbejdede i forbindelse med bekendtgørelsen af 19. januar 1967 om skiltning med pris samt forskrifter for annoncering for radio- og tv-modtagere m. v. offentliggjort i „Meddelelser fra monopoltilsynet“ 1967, side 37.

Ved „kontantprisen“ forstås den pris, som forhandleren er villig til at sælge varen for ved kontant betaling.

„Udbetalingen“, dvs. det beløb, som køberen skal betale inden tingens overgivelse til ham.

Det i bemærkningerne til § 1 anførte om, at hver enkelt vare ikke forudsættes prismærket, hvis mærkningen forsvarligt kan ske på anden måde, finder også anvendelse med hensyn til bestemmelserne i § 2.

Til § 3.

Den obligatoriske karakter af hovedreglen i § 1, jfr. § 2, nødvendiggør en nøjere vurdering af, hvorvidt der findes vare- eller erhvervsområder, salgformer eller enkelte virksomheder, som det vil være urimeligt eller ganske uhensigtsmæssigt at pålægge ubetinget mærknings- eller skiltningspligt. De i stk. 1 nævnte områder, hvor prisfastsættelsen enten typisk sker med købers og sælgers „tingen om pris“ eller gennem bud og overbud har i forskellige pris- og avancementstoppe været typiske undtagelser, og det er også her fundet naturligt udtrykkeligt at fastslå dette forhold.

Det samme gør sig for så vidt gældende for salg af

F. t. 1. om mærkning og skiltning med pris m.v.

brugte varer, der ligeledes i forbrugerkommissionens lovudkast var undtaget i opregningen i stk. 1. Da der imidlertid skønnes at kunne blive behov for at anvende mærknings- og skiltningsbestemmelserne inden for særlige områder, f. eks. handelen med brugte biler, er det i stk. 2 foreslået, at monopoltilsynet kan bestemme, at loven skal finde anvendelse ved salg af brugte varer i nærmere angivet omfang.

Det må forventes, at det også i andre tilfælde vil kunne virke urimeligt byrdefuld for de erhvervsdrivende at iagttage den obligatoriske prismærkning. Monopoltilsynet vil derfor kunne fritage for bestemmelserne i §§ 1 og 2 i tilfælde, hvor en afvejning af forbrugernes interesse i mærkning på et bestemt område ikke står i rimeligt forhold til de byrder en mærkning vil påføre erhvervslivet. Som andre momenter, der kan motivere en dispensation efter stk. 3, kan eksempelvis nævnes vanskeligheder som følge af, at virksomhedens butikssætning kun i ubetydeligt omfang vedrører detailhandel med forbrugere, medens hovedvægten ligger på engroshandel eller handel med andre erhvervsdrivende. Hvor i øvrigt væsentlige interesser taler derfor, kan også som et moment nævnes muligheden for at tage hensyn til den betydning, bestemte varer må antages at have i forbrugernes budget.

Til § 4.

Bestemmelsen vedrørende tjenesteydelser er en parallel til reglerne om varer. Da tjenesteydelser er et ret vidt begreb, som omfatter en række erhverv, der ikke typisk sælger deres ydelser direkte til forbrugeren, er det ikke fundet rimeligt at inddrage dem under bestemmelsen i § 1. Bestemmelsen er derfor formuleret som en bemyndigelse til monopoltilsynet. Adgangen til at fastsætte regler om mængdeangivelse for varer, der indgår i ydelserne, forudsættes at kunne anvendes i tilfælde, hvor „vareindholdet“ i en tjenesteydelse udgør en væsentlig del af ydelsens pris, og hvor det derfor kan være rimeligt at tilstræbe skiltningsregler svarende til dem, der følger af bestemmelserne i de foregående paragrafer. Også i tilfælde, hvor der efter international sædvane finder mængdeangivelse sted med hensyn til „vareindholdet“ som inden for restaurationsbranchen, kan der tænkes at være grundlag for at tage bestemmelsen i anvendelse.

Til § 5.

Det er fundet rimeligt at lade de foregående bestemmelser finde anvendelse også på reklamering eller annoncering over for forbrugeren, forudsat at der i reklamen eller annoncen gives oplysning om prisen for varer eller ydelser. Såfremt det af annon-

cen eller reklamen fremgår, at købesummen kan betales i afdrag, skal reglerne i § 2 iagttages. Dette er skønnet hensigtsmæssigt, idet det herved bliver muligt at komme de annoncer til livs, som alene angiver udbetaling for en vare og derfor ikke giver forbrugeren et rimeligt bedømmelsesgrundlag.

Brugte varer er omfattet af denne bestemmelse, uanset reglen i § 3, stk. 2.

Bestemmelsen omfatter kataloger og lignende, som f. eks. udsendes af postordreforretninger.

Bestemmelsen i stk. 2 tilsigter at gøre det klart for forbrugeren, at de af en fabrikant, importør eller grossist angivne priser, herunder også ved at disse er trykt på emballagen, bortset fra de få tilfælde, hvor der efter monopolloven er meddelt dispensation til håndhævelse af faste bruttopriser, kun kan betragtes som vejledende og derfor vil kunne fraviges i detaljdet.

Det bemærkes, at påbudet om, at det udtrykkeligt skal angives, at prisen er vejledende, ikke nødvendigvis indebærer, at ordet „vejledende“ skal anvendes, når blot det tydeligt fremgår, at der er tale om et prisforslag.

Til § 6.

Den nærmere udformning af prismærkningen vil i praksis give anledning til betydelig tvivl om, hvorledes man skal gå frem f. eks. inden for forskellige brancher, forskellige butikstyper og forskellige former for udbud af varer. Det bestemmes derfor, at monopoltilsynet kan fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden.

Til § 7.

Bestemmelsen giver monopoltilsynet mulighed for at fastsætte regler om, at nærmere bestemte varer kun må udbydes til salg i pakninger, som indeholder bestemte kvanta. Det vil således være muligt at bestemme, at f. eks. et nærmere angivet levedsmiddel kun må udbydes til salg i 4 eller 5 bestemte størrelser, der indbyrdes er let sammenlignelige. Herved lættes forbrugernes mulighed for at foretage meningsfyldte prissammenligninger mellem konkurrerende varer og konkurrerende forretninger.

Regler om klassificering, sortering og lignende tænkes anvendt i tilfælde, hvor varer kutymemæssigt sælges, f. eks. i 1., 2. og 3. sortering, og hvor det derfor er nødvendigt for en korrekt prissammenligning, at varer, som angives at høre til en bestemt sortering, opfylder samme kvalitetskrav.

Formålet med bestemmelsen i stk. 2 om enhedsprismærkning er at forhindre, at forbrugernes orienterings- og vurderingsmuligheder forringes, som det er tilfældet, når der anvendes vanskeligt omregnelige mål- og vægtangivelser. Som følge af reglen i § 1

vil forbrugeren altid kende prisen på den udbudte enhed, og såfremt denne er en fastsat enhed inden for en kvantumsserie efter bestemmelser i henhold til stk. 1, vil han have et solidt sammenligningsgrundlag. I andre tilfælde kan forbrugeren først, når han kender prisen pr. sædvanligt anvendt måle- eller vægtenhed, vurdere forskellige kvaliteters og fabrikaters pris.

Da bestemmelserne i stk. 1 og 2 således i vidt omfang tjener det samme formål, vil det i mange tilfælde være muligt at udstede bestemmelser, som alternativt pålægger enten salg i bestemte kvanta eller enhedsprismærkning, således at den handlende, som begrænser sit udbud til de fastsatte kvantiteter, friholdes for pligten til enhedsprismærkning.

Fastlæggelse af kvantumsserier kræver indgående forhandlinger mellem de forskellige erhvervsgrupper (producenter på den ene side og de handlende på den anden side), således at det vil være rimeligt, at forslag hertil fremsættes fra erhvervsside under de forhandlinger, som er påbudt i § 9.

Det må erkendes, at gennemførelsen af regler om enhedsprismærkning kan lægge betydelige byrder på erhvervslivet, specielt på de mindre forretninger. Anvendelsen af denne bemyndigelse forudsætter derfor, at der foretages en omhyggelig afvejning af forbrugernes interesse i enhedsprismærkning for et vareområde set i forhold til de vanskeligheder, som påføres erhvervslivet, således at sådanne regler fortrinsvis gennemføres inden for vareområder, som er af betydning i det daglige forbrug, og hvor det må skønnes, at de oplysninger, som vil følge af anvendelse af kvantumsserier efter stk. 1, ikke giver forbrugeren fyldestgørende prisvejledning.

Til § 8.

Bemyndigelsen for monopoltilsynet til at fastsætte regler om nettovægtmærkning for færdigpakke- de detailsalgsvareer bygger indholdsmæssigt på pris- og avancelovens § 12. Pris- og avancelovens § 12 omfatter imidlertid kun den færdigpakning, der — således som det sker i de langtovervejende tilfælde — foretages af producenter, importører og grossister. Den foreslåede bestemmelse er imidlertid ikke begrænset hertil, idet man ønsker, at den også skal omfatte større detaljister i det omfang, disse foretager færdigpakningen.

Opfyldelse af forskriften om nettoindholdsmærkning, påhviler naturligvis først og fremmest den, der pakker varen, men den enkelte detailhandler må også drage omsorg for, at han ikke udbyder en ikke-forskriftsmæssig vare og må således ved henvendelse til leverandøren søge sådanne varer omleveret.

Strafansvaret for, at mærkningen er rigtig, må derimod normalt påhvile den, der foretager færdigpakningen, jfr. bestemmelsen i § 12, stk. 3.

Til § 9.

Da en hensigtsmæssig administration af loven forudsætter et nært samarbejde mellem monopoltilsynet og forbruger- og erhvervsorganisationerne, foreskrives det, at tilsynet skal forhandle med disse organisationer, forinden det fastsætter regler efter loven.

Bekendtgørelsen af de af monopoltilsynet fastsatte regler skal finde sted i „Statstidende“ og bliver dermed bindende for borgerne. Det er dog en selvfølge, at alle generelle bestemmelser offentliggøres i „Meddelelser fra monopoltilsynet“, som også vil indeholde andre meddelelser af interesse for erhvervsliv og forbruger i forbindelse med anvendelsen af lovens regler.

Til § 10.

Den daglige administration af loven er henlagt til monopoltilsynet, der fra sit arbejde med administrationen er de senere års pris- og avancelove besidder en stor erfaring, som vil være til gavn ved administrationen af denne lov.

Til § 11.

Tilsvarende bestemmelser, som indebærer, at monopoltilsynet kan afkræve virksomhederne de oplysninger, som er nødvendige for lovens administration, har altid været indeholdt i prislovgivningen og findes også nødvendige i en prismærkningslov.

Bestemmelsen i stk. 1 indebærer endvidere, at monopoltilsynets afgørelser efter loven ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed, men kun kan ankes til monopolankenævnet og derfra til domstolene.

En tilsvarende administrativ konstruktion har været anvendt for så vidt angår monopolloven siden dens vedtagelse i 1955 og har ligeledes været anvendt i de skiftende pris- og avancelove. Baggrunden herfor er, at monopolrådet med sin særlige sammensætning af sagkyndige er det bedst egnede organ til at træffe afgørelser på disse områder, og at det netop på baggrund af den sagkyndighed må findes naturligt, at der etableres en særlig ankevej. Mærkningsloven har så mange lighedspunkter med prislovgivningen, at det er fundet hensigtsmæssigt at anvende den samme konstruktion.

Til § 12.

I forhold til de senere pris- og avancelove er stafbestemmelsen ændret således, at maksimumsstraf-

fen, bortset fra stk. 4, nu er bøde, hvor den tidligere har været hæfte.

Foruden undladelse af at give pris- og mængdeoplysning m. v. som krævet af loven eller bekendtgørelser udstedt i medfør af denne foreslås der også tilvejebragt mulighed for at straffe for mangelfulde eller urigtige oplysninger. Sådanne oplysninger kan i visse tilfælde virke lige så vildledende for forbrugerne som manglende oplysninger f. eks. i en situation, hvor der angives en for høj kontantpris, som derefter lægges til grund ved beregning af kredittillæg.

Bestemmelsen i stk. 3 er udtryk for, at det er fundet rimeligt, at strafansvaret påhviler den, som har foretaget mærkningen. Specielt nettovægtmærkning vil ofte være påført af fabrikant, importør eller grossist.

Såfremt en overtrædelse er begået af et selskab

eller lignende, kan bødestraf pålægges selve selskabet.

Til § 13.

De bemyndigelser på mærkningsområdet, som er givet monopoltilsynet i pris- og avanceloven, foreslås påhævet, i det omfang de overflødiggøres af obligatoriske regler eller tilsvarende bemyndigelser i prismærkningsloven.

De regler om prismærkning eller skiltning og om nettovægtmærkning, som monopoltilsynet har givet med hjemmel i den gældende pris- og avancelovs §§ 11 og 12 eller tidligere, forbliver i kraft, indtil de ophæves.

Den bemyndigelse på mærkningsområdet, som er givet handelsministeren i markedsføringsloven, foreslås ophævet i det omfang, den overflødiggøres af tilsvarende bemyndigelse til monopoltilsynet i prismærkningsloven.